

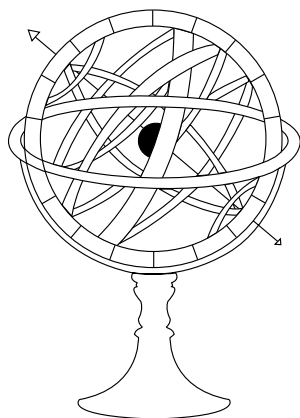
LUCINDA RILEY

Holdnővér

LUCINDA RILEY

Holdnővér

Tiggy története



GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Moon Sister

Copyright © Lucinda Riley, 2018

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 217 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

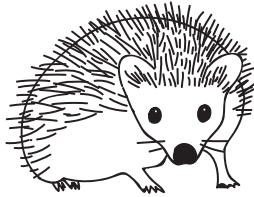
www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ

Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2019
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

Tiggy

Skócia, Inverness
2007 novembere



Európai sün
(*Erinaceus europaeus*)

Brit cigányul: hotchiwitchi

Első fejezet

– Örökre az emlékezetembe vésődött, hogy hol voltam, és mit csináltam, amikor apám haláláról értesültem.

– Én is emlékszem rá, amikor velem megtörtént.

A kék szemű Charlie Kinnaird rám emelte átható tekintetét.

– És ön hol volt éppen akkor?

– Szarvasürüléket takarítottam Margaret vadrezervátumában.

Kár, hogy nem voltak megfelelőbbek a körülmények, de így esett. Nem érdekes. Bár... – Nagyot nyeltem, és azon tűnődtem, vajon, hogy is jutottunk el eddig a beszélgetésig, vagy még inkább interjúig, Pa Salt halálával kapcsolatban. Egy füledt kórházi étkezőben ültem dr. Charlie Kinnairddal szemben. Amikor belépett a helyiségbe, rögtön kiszúrtam őt; magára vonja az ember figyelmét. És nemcsak azért, mert feltűnően jóképűnek láttam – vékony, elegáns megjelenésű férfi, aki drága szürke öltönyt viselt, a haja sötétbarna volt, és hullámos –, hanem mert egyszerűen az a fajta ember volt, aki a természetéből adódóan tiszteletet parancsolóan lép fel. A közelben ülő, kávét iszogató kórházi dolgozók felpillantottak rá, és ahogy elhaladt mellettük, tiszteletteljesen bólintottak felé. Amikor odaért hozzám, és kezet nyújtott nekem, mintha kisebb áramütés ért volna. Most, ahogy ott ült velem szemben, figyeltem a hosszú ujjait, amint a kezében lévő papírlappal babrált; kissé idegesnek tűnt.

– Bár micsoda, Miss D’Aplièse? – kérdezte enyhe skót kiejtéssel. Rájöttem, hogy nem ereszt könnyen; jó kis csapdába másztam bele.

– Ööö... egyszerűen csak nem vagyok biztos abban, hogy az apám halott. Nyilván meghalt, hiszen nincs velünk többé, és sosem játszaná el a saját halálát, vagy ilyesmi... hiszen tudná, mek-

kora fájdalmat okozna ezzel a lányainak... De én folyton úgy érzem, hogy a közelemben van.

– Ha ez megnyugtatja, szerintem ez teljesen normális reakció – mondta Charlie. – Sok gyászoló hozzátartozó számol be arról, hogy érzi az elhunyt rokona jelenlétét.

– Persze – feleltem, és kissé leereszkedőnek éreztem a stílusát, de eszembe jutott, hogy végül is egy orvossal beszélek, aki naponta néz farkasszemet a halállal és a gyászoló családtagokkal.

– Igazán különös – sóhajtott, majd felvette a személyhívóját a műanyag asztalról, és forgatni kezdte a kezében. – Mint említettem, az én apám is nemrég halt meg, és azóta az a rémálom gyötör, hogy feltámad a sírjából.

– Tehát nem álltak közel egymáshoz?

– Nem. Lehet, hogy ő volt a vér szerinti apám, de ebben ki is merült a kapcsolatunk. Semmi más közös nem volt bennünk. Önöknél nyilván nem így állt a helyzet.

– Ez igaz, bár furcsamód engem és a nővéreimet az apánk csecsemőkorunkban örökbe fogadott, szóval egyáltalán nem volt köztünk vérségi kapcsolat. De mindennél jobban szerettem őt. Csodálatos ember volt.

Charlie elmosolyodott.

– Nos, akkor ez is bizonyítja, hogy nem a géneken múlik, hogy jól kijövünk-e a szüleinkkel, vagy sem. Inkább szerencse kérdése, nemde?

– Nem hiszem – feleltem, mivel arra jutottam, hogy kénytelen leszek önmagamot adni, még ha épp egy állásinterjújún ülök is. – Én azt hiszem, hogy okkal kerülünk egymás életébe, akár vér szerinti rokonok vagyunk, akár nem.

– Úgy érti, hogy minden előre elrendeltetett? – A férfi cinikusan felvonta a szemöldökét.

– Igen, de tudom, hogy a többség nem ért ezzel egyet.

– Sajnos én sem. Szívsebésztként naponta foglalkozom a szívvel, amit a legtöbb ember az érzelmekkel és a lélekkel azonosít. Én sajnos kénytelen vagyok úgy tekinteni rá, mint egy izomkötegre, ami ráadásul gyakran nem jól működik. Engem arra tanítottak, hogy tisztán tudományos szemmel nézzem a világot.

– Szerintem van helye a spiritualitásnak a tudományban – kontráztam. – Én is szigorú tudományos képzést kaptam, de any-

nyi minden van, amit a tudomány egyelőre nem tud megmagyarázni.

– Igaza van, de... – Charlie az órájára nézett. – Azt hiszem, teljesen eltértünk a tárgytól, és nekem tizenöt perc múlva a klinikán kellennem. Bocsásson meg, de visszatérnék az eredeti témánkhoz. Mit mesélt magának Margaret a Kinnaird-birtokról?

– Azt, hogy több mint negyvenezer holdat ölel fel a vadonban, és hogy keres valakit, aki ismeri a környéken élő őshonos állatokat, különösen a vadmacskákat.

– Igen. Az apám halálával immár én öröklöm meg a Kinnaird-birtokot. Apám éveken át a személyes játszótéréként használta, ahol kedvére vadászott, lövöldözött, horgászott, a helyi szeszfőzde termékeit fogyasztotta, és egyáltalán nem gondolt a birtok ökológiájára. Az az igazság, hogy ez nem teljesen az ő hibája... Az apja és több férfi rokona örömmel értékesítette a birtok fáit a hajóépítőknek a múlt században. Karba tett kézzel nézték végig, amint hatalmas térségeket tarolnak le a kaledóniaifenyő-erdőkben. Akkoriban nem tudták, mit tesznek, de manapság már másként áll a helyzet. Tudom, hogy nem lehet teljes mértékben helyrehozni a kárt, de szeretném legalább elkezdni. A Skót-felföld legjobb birtokkezelőjét szerződtettem az erdő újratelepítéséhez. A vadászházat is felújítottuk, ahol apám élt, hogy fizetővendégeket fogadhassunk, akik a friss felföldi levegőért és a szervezett vadászatokért jönnek ide.

– Értem – mondtam, és úrrá lettem a borzongásomon.

– Ön nyilván nem támogatja az állatállomány selejtezését, igaz?

– Nem, nem támogatom az ártatlan állatok megölését. De megértem, miért van rá szükség – tettem hozzá sietve.

Azt mondtam magamnak: *Végére is egy felföldi birtokon készülök dolgozni, ahol a szarvasállomány selejtezése nemcsak bevett gyakorlat, de egyenesen törvény által előírt kötelezettség.*

– A tanulmányainak köszönhetően nyilván tisztában van azal, hogy az ember mennyire felborította az ökológiai egyensúlyt Skóciában. Nincsenek többé természetes ragadozók, úgymint farkasok és medvék, amik kordában tarthatnák a szarvaspopulációt. Így ez a feladat ránk hárul, amit megpróbálunk a lehető legemberibb módon ellátni.

– Tudom, de őszintén be kell vallanom, hogy soha nem lennék képes részt venni egy vadászaton. Ahhoz vagyok szokva, hogy védelmezem, nem pedig hogy megöljem az állatokat.

– Megértem az érzéseit. Elolvastam az önéletrajzát, elég meggyőző. És úgy láttam, kitüntetéses diplomája van zoológiából. Vadvédelemre szakosodott?

– Igen, a diplomám gyakorlati része, az anatómia, a biológia, a genetika, az őshonos állatok viselkedési mintái és így tovább, nagyon értékes. Egy ideig dolgoztam a svájci Servion Állatkert kutatócsoportjában, de hamar rájöttem, hogy sokkal inkább közvetlenül szeretnék segíteni az állatokon, semmint a távolból tanulmányozni őket, és a DNS-üket elemezni egy Petri-csészében. Én... úgy érzem, zsigerileg együtt tudok érezni velük, és bár nem vagyok állatorvos, van érzékem a gyógyításukhoz. – Esetlenül vállat vontam, és szégyelltem magam, amiért így hengegek.

– Margaret igen elismerően beszélt az ön képességeiről. Azt mondta, a vadmacskáit gondozta a rezervátumában.

– Igen, segítettem a napi teendőkből, de Margaret az igazi szakember. Reméltük, hogy megindul a macskák párzása ebben a szezonban, és így megkezdhetjük a visszatelepítésüket, de most, hogy a rezervátum bezár, és az állatokat elköltöztetik, nem valószínű, hogy erre sor kerül. A vadmacskák rendkívül szeszélyesek.

– Cal, a birtok kezelője is ezt mondja. Egyáltalán nem örül annak, hogy be kell fogadnia a macskákat, de mivel őshonosak Skóciában, és ritkán fordulnak elő, úgy érzem, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a faj megmentéséért. Margaret szerint ha valaki, akkor maga segíthet a macskáknak, hogy hozzászokjanak az új élőhelyükhöz. Szóval, lenne kedve odamenni velük néhány hétre, és beszoktatni őket?

– Lenne, bár kizárólag a vadmacskák odaszoktatása, főleg, ha egyszer már ott vannak, nem egy teljes állás. Lenne más dolgom is?

– Hogy őszinte legyek, Tiggy, még nem nagyon volt alkalmam részletesen átgondolni a birtok jövőjét. Nagyon lefoglal az itteni a munkám és az, hogy az apám halála óta próbálok az örökösödési ügyek végére járni. De szeretném, ha felmérné a terepet, amíg nálunk van, és megvizsgálná, mennyire alkalmas más, őshonos fajok betelepítésére. Európai mókusra meg őshonos havasi nyúlra gondoltam. Ezenkívül próbálok kideríteni, hogy a birtok

vajon alkalmas közeg lenne-e a vaddisznók és a jávorszarvasok számára, illetve a patakok meg a tavak vadlázacokkal való betelepítésére. Lehetne lépcsőket építeni a lazacok számára, így elősegítendő az ívásukat. A hely rengeteg lehetőséget kínál, ha megvan a megfelelő erőforrás.

– Rendben, mindez nagyon érdekesen hangzik – egyeztem bele. – Bár figyelmeztetnem kell, hogy a halak nem igazán az én asztalom.

– Persze. Nekem pedig arra kell figyelmeztetnem önt, hogy az anyagi helyzetem miatt csak a minimálbért tudom felajánlani, no meg ellátást, de minden segítségért hálás vagyok. Bármennyire is odavagyok érte, Kinnaird nagyon időigényes és nehéz vállalkozás.

– Gondolom, számított rá, hogy egy nap öné lesz a birtok – jegyeztem meg.

– Igen, ugyanakkor azt is hittem, hogy az apám az a fajta szívós ember, aki sosem dobja be a törülközőt. Úgy halt meg, hogy még végrendeletet sem írt. Bár én vagyok az egyetlen örökös, és az egész csupán formáság, rengeteg papírmunka szakadt a nyakamba. Az ügyvédem szerint januárra minden elrendeződik.

– Hogyan halt meg? – kérdeztem.

– A sors fintora, hogy szívinfarktust kapott, és ideszállították hozzám helikopterrel – felelte Charlie egy nagy sóhaj kíséretében. – Meghalt, mire ideért. A boncolás szerint whiskymámorban távozott a másvilágra.

– Nehéz lehetett magának – mondtam, és megborzongtam a gondolatra.

– Igen, sokkoló volt.

Figyeltem, ahogy a férfi ujjai ismét idegesen babrálják a papírlappal.

– Ha akarná, eladhatná a birtokot?

– Eladni azok után, hogy háromszáz évig a családunk tulajdonában volt? – Charlie a szemét forgatta, és kurtán felnevetett. – A család összes szelleme engem kísértene életem hátralévő részében! És ha másért nem, legalább Zara, a lányom kedvéért meg kell próbálnom vigyázni a birtokra. Rajong érte. Tizenhat éves, és ha tehetné, már holnap otthagyná az iskolát, hogy Kinnairden dolgozhasson teljes állásban. De megmondtam neki, hogy először be kell fejeznie a tanulmányait.

– Értem. – Meglepetten néztem Charlie-ra, és rögvest más-képp gondoltam rá. A férfi egyáltalán nem tűnt elég idősnek ahhoz, hogy gyereke legyen, nemhogy egy tizenhat éves lánya.

– Nagyszerű földbirtokos lesz belőle, ha felnő – folytatta Charlie –, de szeretném, ha először egy kicsit élné az életét... Egyetemre menne, világot látna, és megbizonyosodna arról, hogy tényleg a családi birtoknak akarja-e szentelni az életét.

– Én azóta tudom, mi akarok lenni, hogy négyévesen láttam egy dokumentumfilmet, ahol elefántokat öltek az agyarukért. A középiskola után azonnal egyetemre mentem. Szinte egyáltalán nem utaztam – mondtam vállat vonva –, de az ember a legjobban a különféle helyzetekben tanul meg mindent.

– Zara is mindig ezt mondja – felelte Charlie egy erőtlén mosollyal. – Az az érzésem, hogy jól kijönnek majd egymással. Persze a legjobb az lenne, ha feladnám itt ezt – mondta, majd körbemutatott –, és a birtoknak szentelném az életem, amíg Zara át nem veszi tőlem. A baj csak az, hogy Kinnaird jelen állapotában nem termel eleget ahhoz, hogy feladjam a munkámat. És bevallom önnek, abban sem vagyok biztos, hogy tudnék-e vidéki földesúrként élni. – A férfi ismét az órájára pillantott. – Most mennem kell, de ha érdeklí a munka, a legjobb lesz, ha ellátogat Kinnairdbe, hogy a saját szemével lássa a helyet. Még nem esett odafent, de hamarosan fog. Tudnia kell, hogy nagyon elszigetelt hely, távol a világtól.

– A semmi közepén lakom Margarettel a faházában – jegyeztem meg.

– Margaret háza a Times Square Kinnairdhez képest – felelte Charlie. – Elküldöm önnek SMS-ben Cal MacKenzie-nek, a birtok kezelőjének a számát és a ház vonalas telefonszámát is. Ha mindkettőn hagy neki üzenetet, előbb-utóbb visszahívja.

– Rendben. Én...

Charlie személyhívójának a csipogása félbeszakított.

– Tényleg mennem kell – mondta, és felállt. – Ha további kérdése lenne, írjon e-mailt, és ha szól, mikor készül Kinnairdbe, megpróbálom elkísérni. Kérem, vegye komolyan az ajánlatot. Szükségem van magára. Köszönöm, hogy eljött, Tiggy. Viszlát!

– Viszlát! – mondtam, és néztem, ahogy sarkon fordul, majd az asztalok között elviharzik a kijárat felé. Különös izgalom lett

úrrá rajtam, mert valódi kapcsolódást éreztem ezzel a férfival. Charlie ismerősnek tűnt, mintha világéletemben ismertem volna. És mivel hittem a reinkarnációban, valószínűleg így is lehetett. Egy pillanatra lehunytam a szemem, elcsendesítettem az elmémet, és próbáltam megfigyelni, milyen érzéseket kelt bennem, ha rá gondolok. Megdöbbenett, amit tapasztaltam. Ahelyett, hogy valamilyen kellemes belső bizsergést éreztem volna egy apaszerű főnökfigura iránt, egészen más részem reagált.

Nem! Kinyitottam a szemem, és felálltam, hogy távozzak. *Van egy tizenéves lánya, vagyis sokkal idősebb, mint amennyinek látszik, és valószínűleg nő is* – korholtam magam, miközben végigsétáltam a fényesen kivilágított kórházi folyosókon, ki a ködös novemberi délutánba. Inverness fölött az ég mind sötétebbre váltott, pedig még csak három óra múlt.

Ahogy sorban álltam, és vártam a vonatállomásra vivő buszt, remegtem... hogy a hidegtől vagy az izgatottságtól, magam sem tudtam volna megmondani. Abban azonban biztos voltam, hogy ösztönösen érdekelt ez a munka, még ha alkalminak ígérkezett is. Így aztán előkaptam a mobilom, hogy megnyissam a Charlie által küldött üzenetet, benne Cal MacKenzie telefonszámával, és felhívtam a birtok kezelőjét.

– Na? – kérdezte Margaret aznap este, amikor a szokásos kakaóinkat fogyasztottuk a kandallónál ülve. – Hogy ment?

– Csütörtökön elutazom a Kinnaird-birtokra, hogy megnézzem.

– Helyes. – Margaret élénkkék szeme úgy ragyogott, mint egy lézersugár. – Mit gondolsz a *lair*dről, illetve lordról, ahogy a nem skótok mondanák?

– Nagyon... kedves. Igen, kedves volt – böktem ki nehezen. – Egyáltalán nem ilyen emberre számítottam – tettem hozzá, és reméltem, hogy nem pirulok el. – Azt hittem, hogy egy sokkal idősebb, kopasz és sörpocakos alak lesz.

– Igen – kuncogott Margaret, aki olvasott a gondolataimban. – Szemrevaló, az biztos. Gyerekkora óta ismerem Charlie-t. Az apám a nagyapjának dolgozott a birtokon. Csodás fiatalember volt, bár mindnyájan tudtuk, hogy hibát követ el, amikor elveszi azt a nőt. Nagyon fiatal volt még. – Margaret a szemét forgatta.

– Zara, a lánya drága teremtés, bár kissé vadóc, de nem volt könnyű gyermekkorra. Mesélj, mit mondott még Charlie!

– Azt szeretné, ha a macskákkal való törődésen kívül felkutatnám, milyen őshonos fajokat lehetne betelepíteni a birtokra. Hogy őszinte legyek, nem tűnt valami... összeszedettnek. Szerintem csak alkalmi munkáról van szó, amíg a macskák oda nem szoknak.

– Ha csak rövid ideig tart is, akkor is sokat fogsz tanulni, ha egy olyan birtokon élhatsz és dolgozhatsz, mint amilyen Kinnaird maga. Az is lehet, hogy ott majd szép lassan rájössz, hogy minden élőlényt meg tudsz menteni, aki az utadba akad. És ez még a szerencsétlen emberfélékre is vonatkozik – tette hozzá Margaret egy féloldalas mosollyal. – Meg kell tanulnod elfogadni, hogy az állatoknak és az embereknek saját sorsuk van. Nem tehetsz többet, mint hogy a legjobbat adod magadból.

– Margaret, én sosem leszek elég erős ahhoz, hogy elviseljem egy szenvedő állat látványát. Ezt te is tudod.

– Tudom, drágám, és ez tesz különlegessé. Törékeny kis teremtés vagy, és hatalmas a szíved, de vigyázz, nehogy kiégj a nagy érzelmektől!

– És milyen ez a Cal MacKenzie?

– Ó, kicsit nyers a modora, de belül egy angyal! Úgy ismeri azt a vidéket, mint a tenyerét. Sokat fogsz tanulni tőle. Azonkívül pedig, hová mennél, ha nem vállalnád el ezt a munkát? Tudod, hogy mire itt a karácsony, én és az állatok már nem leszünk itt.

Margaret a kínzó izületi gyulladása miatt végre Tainbe készült, amely negyvenöt percnyi autóútra volt a nyirkos, omladozó faháztól, ahol jelenleg lakott. Az elmúlt negyven évben a Dornoch Firth partján lévő húszholdas domboldal adott otthont az asszonynak és a tarkabarka rezervátumnak, amelynek az állatait ő válogatta össze.

– Nem vagy szomorú, amiért elköltözöl? – kérdeztem őt ismét. – Ha a helyedben lennék, éjjel-nappal sírnék.

– Persze hogy szomorú vagyok, Tiggy, de próbáltam már megtanítani neked, hogy egyszer minden véget ér. És Isten segítségével új és jobb dolgok lépnek a helyükbe. Nincs értelme búslakodni azon, ami volt, inkább örömmel kell fogadni azt, ami jön. Régóta tudom, hogy egyszer elérkezik ez a nap, és a te segítség-

gednek köszönhetően nyertem egy évet. Ezenkívül az új házikóban van radiátor, amit bármikor be lehet kapcsolni, és tévé, ami mindig működik!

Margaret széles mosolyra húzta a száját, és kuncogott, bár én – aki büszke voltam arra, hogy intuitív természet vagyok – nem voltam biztos abban, hogy tényleg boldog-e a jövőt illetően, vagy csak nagyon bátor. Bárhogy volt is, felálltam, odaléptem hozzá, és megöleltem.

– Szerintem csodálatos vagy, Margaret. Annyit tanultam tőled és az állatoktól. Szörnyen fognak hiányozni.

– Nos, ha elvállalod azt a munkát Kinnairdben, nem fogok neked hiányozni. Itt leszek a szomszédos völgyben, és bármikor szívesen adok tanácsot a macskákkal kapcsolatban, ha szükséged van rá. Ezenkívül muszáj lesz meglátogatnod Dennist, Guinnessst és Gombot, különben nagyon fogsz hiányozni nekik.

Lenéztem a tűz mellett heverő, vézna kis állatokra: a vén, háromlábú vörös macskára és a két öreg kutyára. Mindnyájuknak Margaret mentette meg az életét kölyökkorukban.

– Ellátogatok Kinnairdbe, aztán döntök. Ha más nem, hazautazom Atlantiszra, és újragondolom a dolgokat. Most pedig becsúszhatok az ágyba, mielőtt felmegyek?

Mindennap feltettem Margaretnek ezt a kérdést, és ő mindig a maga büszke módján válaszolt:

– Nem, Tiggy, még üldögelek egy kicsit a tűznél.

– Szép álmokat, drága Margaret!

Megpuszítottam pergamenszerű orcáját, majd elindultam felfelé a szűk, egyenetlen lépcsőfokokon a hálószobámba. Valamikor Margaret lakott benne, ám egy idő után rájött, hogy egyre nehezebben mássza meg a lépcsőket. Így hát levittük az ágyát a földszinti étkezőbe, és talán szerencse, hogy a mosdót sosem költöztettük fel az emeletre, hanem ott maradt a jéghideg melléképületben, mindössze néhány méterre attól a helyiségtől, amit ma Margaret hálószobaként használt.

Miközben elvégeztem a szokásos, lefekvés előtti rutint – vagyis levetköztem, és mielőtt bebújtam a jéghideg takaró alá, több réteg ruhát vettem magamra –, azzal a gondolattal nyugtattam magam, hogy jól döntöttem, amikor erre a menhelyre jöttem. Ahogy Charlie Kinnairdnek is mondtam, miután hat hónapot

töltöttem a Lausanne-hoz közeli Servion Állatkert kutatórészlegén, rájöttem, hogy szívesebben foglalkoznék magukkal az állatokkal, és védelmezném őket. Így aztán jelentkeztem egy online álláshirdetésre, és eljöttem ebbe az omladozó, a tengeröböl partján lévő faházba, hogy egy ízületi gyulladással küzdő, idős hölgynek segítsék a vadrezervátumában.

Bízz az ösztöneidben, Tiggy! Sosem fognak cserben hagyni.

Pa Salt sokszor mondta ezt nekem. „Az élet a megérezésekről szól, némi logikával fűszerezve. Ha ezt a kettőt megfelelő egyensúlyba tudod hozni, általában helyesen döntesz majd” – tette hozzá, amikor az ő saját kertjében álltunk Atlantiszon, és néztük, ahogy a telihold a Genfi-tó fölé emelkedik.

Felidéztem, amikor azt mondtam neki, hogy az az álomom, hogy egy nap elutazzak Afrikába, és inkább a természetes élőhelyükön dolgozzak azokkal a lenyűgöző élőlényekkel, ne pedig rácsok mögött.

Ma este, miközben a lábujjaimat arra a kis felületre dugtam, amit a térdemmel már felmelegítettem, rájöttem, mennyire messze vagyok az álmaim megvalósításától. Az általam gondozott négy skót vadmacska nem tartozott éppen a nagyvadak közé.

Leoltottam a villanyt, és a sötétben azon tűnődtem, hogy a nővéreim mindig azzal piszkálnak, hogy én vagyok a családban a spirituális hópehely. Ezért nem igazán hibáztathattam őket, mert gyerekkoromban, amikor még nem értettem, hogy „más” vagyok, szabadon beszéltem mindarról, amit láttam vagy éreztem. Egyszer, egész kicsi koromban azt mondtam a nővéremnek, CeCenek, hogy nem kellene felmásznia a kedvenc fájára, mert láttam őt leesni onnan. Ő csak kedvesen nevetett rajtam, és azt felelte, már ezerszer felmászott rá, meg hogy bolondságokat beszélek. Aztán amikor valóban leesett, szégyenében lesütötte a szemét, amiért a jóslatom beigazolódtott. Azóta megtanultam, hogy jobb, ha tartom a számat, amikor „tudok” valamit. Ahogy azt is „tudtam”, hogy Pa Salt nem halt meg...

Ha meghalt volna, tudomást szereztem volna arról, amikor a lelke elhagyta a földet. De semmi ilyesmit nem éreztem, csak a sokkot, amikor a nővérem, Maia felhívott, és közölte a hírt. Teljesen felkészületlenül ért. Semmiféle „figyelmeztetést” nem kaptam, hogy valami rossz dolog készülődik. Tehát vagy az én spiri-

tuális huzalozásom hibásodott meg, vagy egyszerűen csak nem tudtam elfogadni az igazságot, és inkább tagadtam az egészet.

A gondolataim azután ismét Charlie Kinnaird és az aznapi bizarr állásinterjú felé terelődtek. A gyomrom azonnal összerándult, ahogy felidéztem azt a döbbenetesen kék szempárt, a vékony kezét és a hosszú, érzékeny ujjakat, amelyek oly sok életet mentettek már meg...

– Jézusom, Tiggy! Szedd már össze magad! – motyogtam magamnak.

Valószínűleg csak arról van szó, hogy mivel a világtól elszigetelten élek, nem jellemző, hogy az ajtón vonzó és intelligens férfiak kopogtassanak. Ezenkívül Charlie Kinnaird legalább tíz évvel idősebb lehet nálam...

Aztán arra gondoltam: azért mégiscsak várom, hogy felkeressem a Kinnaird-birtokot.

Három nappal később Tainben leszálltam a két kocsiból álló kisvonatról, és elindultam a kopott Land Rover felé. Mindössze ez az autó állt az aprócska vasútállomás előtt. A kormány mögött ülő férfi letekerte az ablakot.

– Maga Tiggy? – kérdezte erős skót kiejtéssel.

– Igen. Ön Cal MacKenzie?

– Igen. Szálljon be!

Úgy tettem, ahogy kérte, de nem tudtam becsukni magam után az ajtót.

– Emelje fel, azután csapja be! – tanácsolta Cal. – Szébb napokat is látott már ez a konzervdoboz, ahogy a legtöbb dolog Kinnairdben.

Hirtelen ugatást hallottam a hátam mögül, és ahogy megfordultam, láttam, hogy egy hatalmas skót szarvasagár ül a hátsó ülésen. Az állat közelebb araszolt hozzám, megszagolta a hajam, majd érdes nyelvével megnyalta az arcomat.

– Hé, Bogács, elég legyen! – szólt rá Cal.

– Én nem bánom – mondtam, és hátranyúltam, hogy megvakarjam az állat füle tövét –, imádom a kutyákat.

– Rendben, de ne kényeztesse el, mert ő egy munkakutya. Akkor induljunk is!

Néhány sikertelen kísérlet után a kocsik motorja felbőgött, és

áthajtottunk Tainen, a komor, szürke palakőből épült kisvárosban, amely népes vidéki lakosságot szolgált ki, és itt volt a környék egyetlen valamirevaló szupermarketje is. A városias környezet hamarosan eltűnt, és egy kanyargós úton haladtunk felfelé a lankás hegyoldalban, amelyet sűrűn borított a hanga, és itt-ott kaledóniai fenyőfák tarkították. A hegyek csúcsát sűrű, szürke köd fedte, és az egyik kanyar után, tőlünk jobbra egy tavat pillantottam meg. A szitáló esőben leginkább egy hatalmas, szürke pocsolyára emlékeztetett.

Reszkettem, noha Bogács – aki úgy döntött, hogy bozontos, szürke buksiját az én vállamon pihenteti – forró leheletével melegítette az arcomat, és eszembe jutott, amikor majdnem egy évvel ezelőtt megérkeztem az invernessi repülőtérré. A tiszta, kék svájci ég és az Atlantisszal szemben lévő hegyek csúcsát fedő első hósipkák után egy teljesen kopár vidéken találtam magam. Ahogy a taxiban Margaret háza felé tartottam, komolyan elgondolkodtam azon, hogy mit is művelek valójában. Egy évvel később, miután mind a négy évszakot megtapasztaltam a Skót-felföldön, tudtam, hogy amikor elérkezik a tavasz, a hanga halványlila virágával életre kelti a hegyoldalakat, és a tó kék színben kezd ragyogni a jótékony skót napsütésben.

Lopva a sofőrre pillantottam; a zömök, erős testalkatú, piros-pozsgás arcú, kopaszodó, vörös hajú férfira. A kormányt markoló hatalmas kezéről látni lehetett, hogy valójában kétkezi munkából él: a körme koszos volt, a kézfeje csupa karcolás, az ujjpercei vörösek. Mivel tudtam, milyen könnyörtelen fizikai munkát végez, úgy véltem, hogy Cal fiatalabb, mint amennyinek látszik: talán harminc-harmincöt éves lehet.

Ahogy a legtöbb ember, akivel errefelé találkoztam, és akik a világtól elzártan éltek, illetve dolgoztak a földeken, Cal is igen szükségzavú volt.

De jó ember... – szólalt meg a belső hangom.

– Mióta dolgozik a Kinnaird-birtokon? – törtem meg a csendet.

– Kölyökkorom óta. Az apám, a nagyapám, a dédapám és az ükapám is ezt csinálták. Amint jártam tudtam, máris elkísértem ide az apámat. Azóta persze sok minden megváltozott. Tudja, a változás sok gondot is magával hoz. Beryl egy cseppet sem boldog attól, hogy a birtokát a *sassenachok* szállják meg.

– Kicsoda Beryl? – kérdeztem.

– A Kinnaird Vendégház házvezetőnöje. Negyven éve dolgozik itt.

– És a *sassenachok*?

– Hát az angolok! Mi már csak így hívjuk őket. Rengeteg gazdag angol úrfi érkezik ide a határon túlról, hogy a vendégházban töltsse a *hogmanay*-t*. És Beryl egyáltalán nem boldog ettől. A felújítás óta maga az első vendég. A *laird* felesége intézte a dolgot, és ő aztán nem fukarkodott. Csak a függönyök több ezerbe kerülhettek.

– Nos, remélem, az idejövetelem miatt nem fáradt túl sokat. Hozzászoktam a zord körülményekhez – mondtam, mivel nem akartam, hogy Cal azt higgye, egy elkényeztetett hercegnőcske vagyok. – Látnia kellett volna Margaret kunyhóját.

– Sokszor jártam ott. Az unokatestvérem unokatestvére, úgy-hogy távoli rokonok vagyunk. Ahogyan a legtöbben errefelé.

Ismét csend telepedett ránk, majd Cal egy romos imaháznál élesen balra kanyarodott; az épület falán egy kopott felirat lógott ferdén, amely azt hirdette: *Eladó*. Az út összeszűkül, és most már a nyílt, vidéki terepen haladtunk tovább; kétoldalt terméskő fal tartotta távol a birka- és tehéncsordákat az úttól.

Szürke felhők lógtak a távoli hegyek felett. Mindkét oldalon elszórtan kőből épült tanyasi házak álltak, a kéményekből füst gomolygott az ég felé. Lassan besötétedett, az úton pedig egyre több volt a kátyú. A Land Rovernek egyáltalán nem volt lengéscsillapítója, legalábbis abból, ahogy Cal átvezette az autót több, a kanyargó patakok fölött átívelő fahídon, nekem nagyon úgy tűnt. A mederben lévő kövek között fehér habba verődve, sebesen zúdult le a víz, ami jelezte, hogy felfelé haladunk a hegyen.

– Milyen messze van? – kérdeztem, amikor az órára néztem, és rájöttem, hogy egy óra elhagytuk Taingt.

– Már nincs messze – felelte Cal, és egy éles jobbkanyar után egy kavicsos ösvényre jutottunk, ahol olyan mélyek voltak a kátyúk, hogy a sár az ablakig felverődött. – Szemben láthatja is a birtok bejáratát.

A fényszórók fényében futólag láttam két kóoszlopot, és saj-

* A skót újév elnevezése. – *A ford.*

náltam, hogy nem nappal érkeztem, hogy később jobban tudjak tájékozódni.

– Mindjárt ott vagyunk – biztosított Cal, amikor bekanyarodtunk, és felhajtottunk a hepehupás bejáróra.

A Land Rover felfelé kaptatott a meredek emelkedőn, és a ke-rekek meg-megcsúsztak a vizes-kavicsos talajon. Cal végül lepar-kolt, és a motor megkönnyebbülve állt le.

– Üdvözlöm Kinnairdben! – mondta a férfi, majd kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Feltűnt, hogy a termete ellenére igen mozgé-kony. Megkerülte a kocsit, kinyitotta nekem az ajtót, és segítő-készen a kezét nyújtotta.

– Egyedül is menni fog – erősködtem, és ahogy leugrottam, egy pocsoltyában landoltam. Bogáncs velem együtt kiugrott, ba-rátságosan megnyalta a kezem, majd elindult, hogy körbeszag-lássza a kocsibejárót, és szemmel láthatóan örült, hogy újra ismer-ős terepen van.

Ahogy felnéztem, a holdfényben megpillantottam a Kinnaird Vendégház éles körvonalait, meredek háztetőjét és árnyékot vető, magas kéményeit. A vastag, palából épült falak tolóabla-kaiból meleg fény szűrődött ki.

Cal kivette a táskámat a kocsiból, majd a házat megkerülve a hátsó bejárathoz vezetett.

– A szolgálok bejárója – motyogta, miközben megtörölte a ba-kancsát az ajtó elé elhelyezett lábtörölőben. – Csak a *laird*, a csa-ládja meg a meghívott vendégek használják a főbejáratot.

– Értem – mondtam, miközben beléptünk a házba, és forró levegő csapta meg az arcom.

– Akár egy kemencében – panaszkodott Cal, majd elindul-tunk a friss festék szagát árasztó folyosón. – A *laird* felesége va-lamilyen puccos fűtésrendszert vezetett be, amit Beryl még nem tud kezelni. Beryl! – kiáltotta, miközben bevezetett a hatal-mas, ultramodern konyhába, amit spotlámpák világítottak meg. Pislogtam, hogy a szemem hozzászokjon a fényhez, majd meg-láttam a hatalmas, ragyogó konyhaszigetet, a falon sorakozó, csillogó konyhaszekrényeket és két nagyon modern tűzhelyet.

– Ez igazán ízléses – mondtam Calnak.

– Igen, az. Látnia kellett volna, hogy nézett ki az öreg *laird* halála előtt. Százéves mocsok bújt meg a régi szekrények mö-

gött, és egy népes egércsalád is élt itt. De az egész nem ér semmit, ha Beryl nem tanulja meg használni az új tűzhelyeket. Amióta itt dolgozik, a régin főzött, ezekhez meg számítástechnikai diploma kell, hogy az ember használni tudja őket.

Amíg Cal beszélt, egy elegáns, vékony nő lépett a konyhába; hófehér haját hátul kontyba fogta. Éreztem, hogy végigmér kék szemével; hosszú, szögletes arcán karvalyszerű orr ült.

– Gondolom, ön Miss D’Aplièse – mondta kimért hangon, alig észrevehető skót kiejtéssel.

– Igen, de kérem, szólítson Tiggynek.

– Engem pedig mindenki Berylnek hív.

Arra gondoltam, mennyire félrevezető a neve, ami alapján egy anyaszerű, természetes hátsójú, kerek arcú asszonyt képzeltem el, akinek olyan érdes és hatalmas a keze, mint a lábosok, amelyekkel egész nap dolgozik. Nem pedig egy ilyen csinos, makulátlan, fekete házvezetőnői ruhát viselő, kissé rideg nőszemélyt.

– Köszönöm, hogy itt tölthetem az éjszakát. Remélem, nem okozok nagy gondot, hiszen ön nagyon elfoglalt lehet – mondtam kissé ijedten, mint egy gyerek, aki az iskolaigazgatóval beszél.

Beryl lénye tiszteletet parancsoló volt.

– Éhes? Főztem levest... Egyelőre csak azt tudok biztonsággal készíteni, amíg meg nem tanulom az új tűzhelyek használatát – mondta, és gyászosan Calra mosolygott. – A *laird*től tudom, hogy ön vegán. A korianderes répaleves megfelelő?

– Igen, az tökéletes lesz, köszönöm.

– Nos, én magukra hagyom önöket – mondta Cal. – A tegnapi vadászat után ki kell még főznöm néhány szarvaskoponyát. Jó éjt, Tiggy, aludjon jól!

– Köszönöm, Cal, önnek is! – feleltem, és úrrá lettem a készletesen, hogy öklendezni kezdjek a szavai hallatán.

– Rendben, akkor felkísérem a hálószobájába – mondta Beryl nyersen, és intett, hogy kövessem.

A folyosó végén befordultunk egy tágas, kő padlólapokkal borított előcsarnokba, ahol egy impozáns kandalló állt. Fölötte egy szarvastrofea díszelgett a falon hatalmas agancsokkal. A nő felvezetett a vadonatúj szőnyeggel borított lépcsőn, ahol a falakon a Kinnaird-ősök képei lógtak, majd fent végig egy széles folyosón. Kinyitott egy ajtót, és egy tágas, lágy bézs árnyalatokkal

dekorált hálószobába léptünk, amelyben egy óriási, vörös gyapjútakaróval fedett, baldachinos ágy díszelgett, a kandalló előtt párnákkal megrakott bőrszékek álltak, és a csillogó mahagóni éjjeliszekrényeken álló régi bronzlámpák lágy fényvel töltötték meg a helyiséget.

– Ez gyönyörű! – motyogtam. – Úgy érzem magam, mint egy ötcsillagos szállodában.

– Az öreg *laird* lakott itt a haláláig. Most aligha ismerné fel a szobáját, különösen a fürdőszobát. – Beryl a tőlünk balra lévő ajtóra mutatott. – Öltözőszobának használta. A vége felé betettem oda egy szobaúrszéket. Tudja, a mosdó régen a folyosó végén volt.

Beryl nagyot sóhajtott, az arcáról leolvastam, hogy a múltba réved... talán vágyakozott is utána.

– Arra gondoltam, hogy kísérleti nyúlnek használnám önt, hogy rájöjjön, mi hiányzik a lakosztályból. Remélem, nem bánja – folytatta Beryl. – Örülnék, ha lezuhanyozna, és tudatná velem, mennyi idő alatt ér ide a meleg víz.

– Örömmel. Ahol most lakom, a meleg víz ritkaságnak számít.

– Rendben. Az étkezőasztal még nem érkezett vissza a restaurátortól, szóval azt hiszem, a legjobb lesz, ha felhozom önnek a vacsoráját.

– Ahogy önnek egyszerűbb, Beryl.

A nő bólintott, majd távozott. Leültem a kényelmes matrac szélére, és azon tűnődtem, mennyire nem tudok eligazodni ezen a nőn. És ez a vendégház... aligha számítottam ilyen luxuskörülményekre. Egy idő után felálltam, és benyitottam a fürdőszobába. Bent egy dupla márványmosdót találtam, egy szabadon álló fürdőkádat és egy zuhanyfülkét hatalmas, kör alakú zuhanytárcsákkal; alig vártam, hogy alájuk álljak, miután hónapokig Margaret ütött-kopott zománckádjában mosakodtam.

– Mennyei – mondtam, miközben levetköztem, megengedtem a vizet a zuhanyfülkében, majd tisztességtelenül hosszú időt töltöttem odabent. Aztán kiléptem, megtörölköztem, és felvettem az elképesztően puha fürdőköpenyt, ami az ajtón lógott. Megtörölgettem a kócos, göndör hajtincseimet, azután visszamentem a hálószobába, ahol Beryl épp akkor tette a tálcát az egyik bőrszék mellett álló asztalra.

- Hoztam magának egy kis házi bodzaszörpöt a leves mellé.
 - Köszönöm. A meleg víz egyébként azonnal megérkezett.
 - Helyes – mondta Beryl. – Akkor hagyom, hogy megvacso-
rázzon. Aludjon jól, Tiggy!
- Azzal távozott a szobából.

Második fejezet

A vastag sötétítőfüggönyön egyáltalán nem szűrődött be nap-
pali fény, így a sötétben tapogatóztam a villanykapcsoló után,
hogy megnézzem, hány óra van. Legnagyobb meglepetésemre
már majdnem nyolc óra volt, ami igazi lustálkodásnak számított
olyasvalakinél, aki általában reggel hatkor kel, hogy megetesse az
állatokat. Kikászálódtam a hatalmas ágyból, majd az ablakhoz
mentem, hogy széthúzzam a függönyöket, és a lélegzetem is el-
akadt a csodálatos kilátástól.

A vendégház egy hegyoldalban állt, amely egy völgy fölé ma-
gasodott; a lankás terület egy keskeny, kanyargó folyóhoz veze-
tett le a sík völgybe, majd a másik oldalon ismét emelkedni kez-
dett a cukormázszerű hósapkákkal fedett hegycsúcsok felé. Az
egész táj tündöklően ragyogott a reggeli nap fényében, és én
kitártam a frissen festett ablakot, hogy mélyen belélegezzem a
felföldi levegőt. Tiszta illata volt... finoman érezni lehetett az
őszi föld tőzeges szagát, ahogy a fű és a levelek lassan bomlás-
nak indultak, hogy a jövő tavasszal újraéledő növényeknek táp-
lálják a talajt.

Arra vágytam, hogy kiszaladjak a szabadba, és belemerüljek a
tökéletes természet varázsába. Felkaptam egy farmert meg egy
pulcsit, azután a sízubbonyomat, a sapkámot meg a bakancso-
mat, és elindultam lefelé a bejárathoz. Az ajtó nem volt zárva,
így hát kiléptem, és magamba szívtam az előttem elterülő varázs-
latos földi paradicsom látványát, amely csodával határos módon
érintetlenül maradt az emberek és településeik által.

– Ez mind az enyém – suttogtam, ahogy átsétáltam a ház
előtti kemény, fagyott gyepen. Neszezést hallottam a tőlem balra
lévő fák felől, és megpillantottam egy nagy, hegyes fülű, hosszú

szempillájú, barna színű, fehér pettyes őzet, amint lágyan lépked a fák között. Bár Margaret tágas vadrezervátumot alakított ki az őzeknek, és amennyire csak lehetett, megteremtette az állatok természetes közegét, az mégiscsak egy elkerített, zárt terület volt. Kinnairdben az őzek szabadon élvezhették a több ezer holdnyi vadont, bár itt emberi ragadozóktól kellett tartaniuk, nem pedig az egykori természetes ellenségeiktől.

A természetben semmi sem biztonságos, tűnődtem, még az emberek sem... a föld önmagukat megteremtő urai. Arrogánsan azt hisszük, hogy legyőzhetetlenek vagyunk. Pedig számtalanszor láttam már, ahogy az istenek egyetlen erőteljes leheletükkel több ezer embert pusztítanak el egy-egy tornádó vagy hurrikán során.

Félúton lefelé, a hegyoldalban megálltam egy patak mellett, amely hatalmasra duzzadt a korábbi esőzésektől. Mélyen belelegeztem a levegőt, és körülnéztem.

Tudnék itt élni egy ideig?

Igen, igen, igen! – felelte a lelkem.

Ugyanakkor a teljes elszigeteltség még számomra is túlzásnak hatott: Kinnaird valóban egy másik világ volt. Tudtam, hogy a testvéreim örültnek tartanának, hogy így elvágom magam mindentől, hiszen szerintük több időt kellene töltenem más emberekkel – leginkább hozzám illő férfiakkal –, de az én szívem vágya nem ez volt. Én a természetben éreztem úgy, hogy igazán élek, ilyenkor kiélesedtek és szárnyalni kezdtek az érzékeim, mintha a magasba emelkednék, és egyé válnék az univerzummal. Tudtam, hogy itt, Kinnairdben az a belső részem, amit általában elrejtetem a világ elől, minden reggel kivirágozhatna és kibontakozhatna, ahogy megpillantom ezt a varázslatos szurdokot.

– Pa, mit gondolsz arról, hogy Kinnairdbe költözzek egy időre? – kérdeztem az ég felé fordulva, és sóvárogtam azután, hogy valódi, ám láthatatlan kapcsolatot teremtek azzal az emberrel, akit a világon a legjobban szeretek.

Ám ismét csak a levegőhöz beszéltem, mind fizikai, mind spirituális értelemben, és ez szörnyen nyugtalanított.

A vendégháztól néhány száz méterre egy sziklakiszögellésen találtam magam, és letekintve egy lejtős, erdős területet pillantottam meg. Kissé elzárt területnek tűnt, de ahogy elindultam, hogy felfedezzem, kiderült, hogy könnyen megközelíthető. Tö-

kéletes helynek tűnt Molly, Igor, Bokréta és Polson, vagyis a négy vadmacska elkerített otthona számára.

Körbejártam a területet, és tudtam, hogy a fákkal benőtt domboldal biztonságot nyújtana nekik, ha elég otthonosan éreznék magukat ahhoz, hogy kimerészkedjenek a szabadba, és egy idő után akár még szaporodjanak is. A terület mindössze tíz percre volt a vendégháztól és a környező kis kunyhóktól, vagyis elég közel ahhoz, hogy télvíz idején is elegendő élelemmel lássam el őket. Elégedett voltam ezzel a felfedezéssel, majd elindultam felfelé az emelkedőn, és egy hepehupás, szűk ösvényre jutottam, amely valószínűleg a hegyek között vezetett át.

Ekkor egy közeledő autó hangjára lettem figyelmes, és ahogy megfordultam, megpillantottam Calt, aki megkönnyebbült arc-cal hajolt ki az ablakon.

– Hát itt van! Hol járt? Beryl már rég elkészítette a reggelijét, de amikor felment a szobájába, nem találta magát sehol. Biztosra vette, hogy vakmerő MacTavish, a vendégház szelleme rabolta el önt az éj leple alatt.

– Jézusom, nagyon sajnálom, Cal! Annyira szép ez a reggel, hogy egy kis felfedezőútra indultam. És találtam egy tökéletes helyet a vadmacskáknak. Ott van lent – mutattam.

– Akkor hát megérte összezavarni Berylt a reggelijével. Ezenkívül nem árt meg neki egy kis izgalom, legalább feléled tőle, ha érti, mire gondolok. – Cal rám kacsintott, miközben én kitértam az anyósülés felőli ajtót. – Az a gond, hogy azt hiszi, ő a vendégház úrnője, és be kell vallanom, ez sok szempontból így is van. Jöjjön, visszaviszem!

Beszálltam a kocsiba, és elindultunk.

– Ezek az utak igen alattomosá válnak, amikor havazik – jegyezte meg Cal.

– Egész életemben Genfben éltem, úgyhogy hozzászoktam ahhoz, hogy hóban vezessek.

– Az jó, mert itt aztán jó sokat fog látni belőle, még hozzá hónapokon át. Nézze! – mutatott valahová Cal. – Ott, a kis patak mögött, azon a nyírfás területen találnak éjjelente menedéket a szarvasok.

– Nem úgy néz ki, mint ami megfelelő védelmet nyújt számukra – mondtam, ahogy megpillantottam a ritkás nyírfacsoportot.

– Igen, és pontosan ez a gond. A természetes erdők legnagyobb része kipusztult itt a hegyekben. Most kezdjük az erdősí-tést, de mindent el kell keríteni, máskülönben a szarvasok leta-possák a palántákat. Nagy feladatot vállalt magára az új *laird*. Jaj, Beryl, ne csináld ezt! – Valamilyen daráló hang hallatszott az autóból, ahogy Cal megpróbálta sebességbe rakni.

A Land Rover egy ideig rázkódott, de azután simán haladt tovább.

– Beryl? – ismétetem.

– Igen – felelte a férfi kuncogva –, magáról a házvezetőről neveztem el. Ez a Landy éppolyan szívós, mint az a vénasszony, és egy-két bökkenőt leszámítva általában megbízható.

Amikor visszatértünk a vendégházba, bocsánatot kértem az igazi Beryltől, amiért eltűntem reggeli előtt, azután pedig kötelességemnek éreztem, hogy magamba erőltessem a sörlekváros szendvicseket, amiket nekem készített... a „reggeli helyett, amit nem fogyasztott el”. Nem igazán rajongtam a sörlekvárért.

– Azt hiszem, nem kedvel engem – súgtam oda Calnak, amikor a nő kiment a konyhából, és a férfi megevett helyettem néhány hatalmas szelet kenyeret.

– Ó, Tig, csak feszült az a szegény asszony! – mondta Cal bölcsen, miközben hatalmas állkapcsával rágni kezdett. – Nos, melyik vonattal akar menni? Van egy három óra huszonkilencor, de magára bízom.

Telefoncsörgés szakította félbe a beszélgetésünket. Még mielőtt válaszolhattam volna, Beryl lépett a konyhába.

– A *laird* szeretne beszélni önnel, Tiggy. Alkalmas a pillanat? – kérdezte.

– Persze – feleltem Calra nézve, és vállat vontam, azután követtem a házvezetőnőt a folyosón át egy kis szobába, amely egy iroda lehetett.

– Magára hagyom – mondta Beryl, és az íróasztalon heverő telefonkagylóra mutatott, majd becsukta maga mögött az ajtót.

– Halló? – szóltam a telefonba.

– Jó napot, Tiggy! Ne haragudjon, hogy nem tudtam elkísérni Kinnairdbe. Volt néhány sürgős eset a kórházban.

– Semmi gond, Charlie – hazudtam, mivel igenis csalódott voltam.

- Nos, mit gondolsz a birtokról?
- Azt, hogy... ez az egyik legelképezhetőbb hely, amit valaha láttam. Lélegzetelállító, Charlie, tényleg. Egyébként találtam egy tökéletes helyet a vadmacskák számára.
- Tényleg?
- Igen. – Elmagyaráztam neki, hogy melyik helyre gondolok, és hogy miért tartom megfelelőnek.
- Ha ön szerint alkalmas az a hely, Tiggy, akkor biztosan így is van. És mi a helyzet önnel? Lenne kedve elkísérni az állatokat?
- Nos... nagyon tetszik a hely – mondtam mosolyogva. – Igazából teljesen odavagyok érte.
- Akkor hát tudna ott élni egy ideig?
- Igen – vágtam rá azonnal. – Egyértelműen igen.
- Hát... ez fantasztikus! Cal különösen örülni fog neki. Most jövök rá, hogy pénzről és egyéb részletekről még nem beszélünk... de megfelel önnek, ha e-mailen átküldök egy szerződéstervezetet? Mit szólna, ha egyelőre három hónapról beszélünk?
- Az jó lesz, Charlie. Elolvasom az e-mailt, és válaszolok.
- Nagyszerű! Legközelebb szívesen körbevezetném én magam, de remélem, Beryl gondoskodott a kényelméről a vendégházban.
- Ó, nagyon is!
- Helyes. Akkor küldöm azt az e-mailt, és ha elfogadja az állást Kinnairdben, akkor már december elején fel is költözhetne oda a vadmacskákkal.
- Tökéletes.
- Miután udvariasan elbúcsúztunk egymástól, letettem a telefont, és azon tűnődtem, hogy életem legrosszabb vagy legjobb döntését hoztam-e meg.
- Miután hosszasan hálálkodtam Berylnek a vendégszeretetéért, Cal gyorsan megmutatta nekem a kissé rusztikus, de csinos kis házat, amelyben együtt lakunk majd, ha elfogadom az állást. Aztán Beryllel, a Land Roverrel elindultunk a taini állomásra.
- Akkor hát idejön azokkal a macskákkal, vagy sem? – kérdezte Cal kertelés nélkül.
- Igen.
- Hála az égnek! – Cal a kormányra csapott. – Már csak az

hiányzott volna, hogy nekem kelljen a macskákkal foglalkozni a sok egyéb dolgom mellett.

– Decemberben érkezem velük, ami azt jelenti, hogy el kell kezdenie kialakítani az elkerített területet számukra.

– Igen, és ehhez szükségem lesz az ön tanácsára, Tig, de nagyszerű hír, hogy idejön. Biztos benne, hogy bírni fogja az elszigeteltséget? – kérdezte a férfi, ahogy zötykölődve haladtunk a birtokról kivezető úton. – Nem való ez mindenkinek.

Ebben a pillanatban a nap előbújt a felhők mögül, és megvilágította az alattunk elterülő völgyet, amelyet finom köd borított.

– Ó, igen, Cal! – feleltem mosolyogva, és boldog izgatottság lett úrrá rajtam. – Biztos, hogy bírni fogom.

Harmadik fejezet

A következő hónap egy szempillantás alatt eltelt. Sok szomorúsággal teli időszak volt ez, hiszen Margarettel és az állatokkal búcsút mondtunk egymásnak. Az őzeket, a két vörös mókust, a sündisznókat, a baglyokat és a még megmaradt egyetlen szamarunkat elszállították az új otthonukba. Margaret sokkal nyugodtabban viselte az egészet, mint én... aki többvödörnyi könnyet hullattam.

– Tiggy, ilyen az élet körforgása, tele van találkozásokkal és búcsúkkal, és jobb, ha ezt minél előbb megérted – tanácsolta Margaret.

Callal többször beszéltünk telefonon, és e-mailt is váltottunk a vadmacskák elkerítésével kapcsolatban, majd a férfi felfogadott egy céget a ketrec megépítésére.

– Úgy tűnik, nem kell spórolnom – mondta Cal. – *A laird* megpályázott egy támogatást, így a macskáknak mindenképp szaporodniuk kell.

Az általa küldött fényképekből kiderült, hogy minőségi munkáról van szó: egy szűk alagutakkal összekötött, sokpavilonos ketrecreől, amit fák és bokrok vesznek körül, és tele van emberásta lyukakkal, hogy a macskák kedvükre barangolhassanak. Összesen négy pavilon készült, így minden állat kijelölheti a saját

területét, és a nőstényeket távol lehet majd tartani a hímeiktől, miután vemhesek lesznek.

Az utolsó közös esténken, sherryiszogatás közben megmutattam Margaretnek a képeket.

– Uramisten! Itt több zsiráf is kényelmesen elférne, nemhogy néhány vézna macska – mondta nevetve.

– Charlie egyértelműen komolyan veszi a tenyésztést.

– Hát igen, a mi Charlie-nk egy perfekcionista. Szégyen, hogy olyan fiatalon fel kellett adnia az álmát. Nem hiszem, hogy valaha is teljesen felépült volna belőle.

Erre a megjegyzésre felfigyeltem.

– Miből? – kérdeztem.

– Nem kellett volna szóba hoznom, de a sherrytől megeredt a nyelvem. Legyen elég annyi, hogy szerencsétlen volt a szerelemben. Egy lány elhagyta egy másik fiúért, azután mintegy kárpót-lásként gyorsan elvette a jelenlegi feleségét.

– Ismered a nőt?

– Csak egyszer találkoztunk személyesen, az esküvőjükön, több mint tizenhat éve. Néhány szót váltottunk, de nem voltam oda érte. Nagyon szép nő, de akárcsak a tündérmesékben, a külső szépség nem feltétlenül jár együtt a belső szépséggel, és Charlie mindig is naivnak bizonyult a nők terén. Huszonegy évesen nősült, amikor harmadéves volt az orvosi egyetemen Edinburghban – mondta Margaret, és nagyot sóhajtott. – A nő már terhes volt a lányukkal, Zarával. Azt gyanítom, hogy Charlie egész addigi élete az apja viselkedésére adott válasz volt. Az orvostudomány és a házasság egérutat jelentett számára. Most talán végre eljött Charlie ideje – tette hozzá Margaret, és felhőrpintette a maradék sherryt. – Igazán megérdemelné már.

Másnap reggel Beryl, a Land Rover hátuljában matattam, ahol Molly, Igor, Bokréta és Polson fülsiketítő nyávogás és nyüszögés közepette adtak hangot a tiltakozásuknak a dobozokban, amelyekben szállítani készültünk őket. Kemény munka volt bevarázsolni őket oda, és a vastag pulcsim meg a védőkesztyűm ellenére a csuklómon és az alkaromon jó pár mély karmolás volt látható. Bár a skót vadmacskák méretben és színben nagyjából megegyeznek házi, cirmos társaikkal, másban nemigen hasonlítanak rájuk.

Nem véletlenül nevezik őket „felföldi tigriseknek”. Különösen Polsonra volt jellemző, hogy először harap, aztán kérdez.

Ám zsémbes és gyakran gonosz természetük ellenére imádtam őket. Apró kis reménysugarat jelentettek abban a világban, ahol oly sok őshonos faj feladta már a küzdelmet. Margaret mesélte, hogy a házi macskákkal való párosodásuk elkerülésére Skóciában több olyan nemesítési program is zajlik, amely fajtiszta kiscicák nemzését célozza, amiket azután később helyeznek vissza a vadonba. Miután rácsuktam az ajtót a hangosan méltatlankodó macskákra, éreztem, hogy a jövőbeli gondozójukként hatalmas felelősség nehezedik a vállamra.

Alice, a sünim – aki azért kapta ezt a nevet, mert kölyökkorában beleesett egy nyúl üregébe, és miután Guinness, Margaret kutyája kiszedte onnan, az ő szájából kellett a kisállatot kibányásznom – a kartondobozában ült az első ülésen a hátizsákkal együtt, amelyben a csekély ruhatáramat szállítottam.

– Készen állsz? – kérdezte Cal, aki már türelmetlenül ült a kormány mögött.

– Igen – feleltem, és nagyot nyeltem, mivel tudtam, hogy vissza kell mennem a házba, hogy elbúcsúzzak Margaretől, ami életem legszívszorítóbb pillanatának ígérkezett. – Kérhetek még öt percet?

Cal némán, megértően bólintott, én pedig besiettem a házba.

– Margaret! Hol vagy? Helló?

Nem találtam sehol, kimentem hát, és a földön ülve, az üres vadmacskaketreben bukkantam rá, mellette kétoldalt Guinness és Gomb álltak őrt. A fejét a két kezébe temette, a vállá rázkódott.

– Margaret! – Letérdeltem mellé, és átöleltem. – Kérlek, ne sírj, különben én is rákezekdek!

– Nem tehetek róla, lányom. Próbáltam erős lenni, de ma... – Elhúzta a kezét az arca elől, és láttam, hogy a szeme vörös. – Most, hogy te és a macskák elmentek, tényleg véget ér egy korszak.

Felém nyújtotta bütykös, ízületi gyulladással tarkított kezét, amiről az embernek azonnal a mesebeli gonosz boszorkány jutott az eszébe, pedig valójában éppen ennek az ellenkezőjét közvetítette: az érintése maga volt a kedvesség.

– Tiggy, mintha csak az unokám lettél volna. Sosem tudom meghálálni neked, hogy életben tartottad az állatokat, sokszor egyedül is, amikor nekem nem volt erőm hozzá.

– Hamarosan meglátogatlak az új házadban, megígérem. Vég-tére is nem leszünk olyan messze egymástól – mondtam, és még egyszer, utoljára átöleltem. – Csodálatos volt itt, és olyan sokat tanultam. Köszönöm, Margaret.

– Csakis én tartozom köszönettel. És mindenképpen látogasd meg Jegest, amíg ott vagy. Idős cigány ember, a birtokon lakik, és igazi aranybánya, ha arra kerülne sor, hogy gyógyírt kell keresned akár embernek, akár állatnak.

– Úgy lesz. Szervusz, drága Margaret! – Felálltam, és mivel tudtam, hogy mindjárt elsírom magam, a kapu felé siettem.

Cal ott termett mellettem.

– És gondoskodj róla, hogy azok a macskák jó pár aranyos kiscicát nemzzenek, rendben? – kiáltott utánam Margaret, és még egy utolsót integetett, miközben én beszálltam Berylbe, és elindultam életem következő fejezete felé.

– Ez a hálószobád, Tig – mondta Cal, és a földre dobta a hátizsákomat.

Körülnéztem a kis szobában, amelynek alacsony mennyezetén apró, szerteágazó repedések és felpúposodott vakolatfoltok látszódtak, mintha csak alig-alig tartaná a tetőt. A szobában dermedtő volt a hideg, és spártai körülmények uralkodtak még ahhoz képest is, amihez korábban hozzászoktam, de volt egy ágy meg egy fiókos szekrény, amelyre elhelyeztem Alice-t, a sünit, aki továbbra is az utazódobozában kuksolt.

– Behozhatom ide a ketrecét is? – kérdezte Cal. – Nem örülnék neki a nappaliban. Ha éjszaka kiszökik, még véletlenül rálépek, és összeroppantom a vécére menet! Egyébként nem kelle-ne neki téli álmot aludnia?

– De, a szabadban azt tenné, de most még kockázatos lenne – magyaráztam. – Nem hízott eleget, amióta megmentettem, nem élne túl egy telet. Melegben és kényelemben kell tartanom, és gondoskodnom a táplálásáról.

Cal behozta a ketrecet; miután visszahelyeztem Alice-t az otthonába, és megettettem a kedvenc eledelével, olyan fáradtnak

éreztem magam, hogy az ágy szélére rogytam, és a legszívesebben azonnal elhevertem volna.

– Nagyon köszönöm a segítségedet, Cal. Nem tudtam volna egymagam levinni a lejtőn a macskákat a ketrecükbe.

– Ugyan. – Cal végigmért. – Te egy törékeny kis tündér vagy, igaz? Nem hiszem, hogy kérhetnék tőled segítséget a kerítésjavításban meg a tűzifaaprításban.

– Erősebb vagyok, mint amilyennek látszom – hazudtam védekezően, pedig ez egyáltalán nem volt igaz. – Legalábbis fizikailag – tettem hozzá.

– Jó, hát biztos vannak más erősségeid, Tig. – Cal körbemutatót a rideg, csupasz szobában. – Ráférne erre a házra egy kis női gondoskodás – jegyezte meg. – Nekem semmi érzésem hozzá.

– Biztosan otthonosabbá tudom tenni.

– Kérsz valamit enni? Van egy kis özpörkölt a hűtőben.

– Ööö, nem, köszönöm, tudod, vegán vagyok...

– Ja, persze! – A férfi vállat vont, majd hatalmasat ásított.

– Talán szívesen aludnál egy kicsit?

– Azt hiszem, igen.

– A fürdőszobában van kád, ha szeretnél fürödni. Megvárom, amíg te meleg vízben megmosakodsz.

– Ne is törődj velem! Én most lefekszem – feleltem. – Jó éjt, Cal!

– Jó éjt, Tig!

Amikor végre becsukta maga mögött az ajtót, én hátrazuhan-
tam a megtévesztően kényelmes, agyonhasznált matracra, ma-
gamra húztam a paplant, és azonnal elaludtam.

Másnap reggel – részben a dermesztő hidegnek, részben a bel-
ső órának köszönhetően – hatkor ébredtem. Ahogy felkapcsol-
tam villanyt, láttam, hogy kint koromsötét van, és az ablaküve-
gen jégvirágok nőttek.

Mivel még mindig a pulcsimat és a koszos farmeromat visel-
tem, nem kellett felöltözni, csak felkaptam egy pluszkardi-
gánt, a bakancsomat, a sapkámat és a dzsekimet. Átsétáltam a
gerendázott mennyezetű nappaliba, ahol egy hatalmas, beépített
kandalló állt. Felkaptam a bejárati ajtón lógó zseblámpát, amit
még Cal mutatott nekem, majd erőt vettem magamon, és kilép-

tem a szabadba. A lámpa fényénél, emlékezetből felidézve az utat, elindultam a hatalmas istálló felé, amelyben egy hűtőkamra is volt, hogy magamhoz vegyem a macskáknak szánt galamb- és nyúltenemeteket. Amikor beléptem, megpillantottam Bogáncsot; egy kupac szalmán aludt a sarokban. Ahogy közelebb értem hozzá, felállt, álmosan nyújtózott egyet, majd lehetetlenül hosszú lábain odaballagott hozzám, és kitért tenyerembe dugta az orrát. Ahogy belenézttem okos, barna szemébe, amelyet félig eltakart a kissé vicces, hosszú szempillának tűnő szürke szőrfrufu, ellágyult a szívem.

– Gyere! Nézzük meg, hogy találunk-e neked is valami harapnivalót.

Miután magamhoz vettem a macskák eledelét, és kiválasztottam a kupacból egy jó, szaftos csontot Bogáncsnak, ismét kiléptem a szabadba. Bogáncs próbált a nyomomba szegődni, de én sajnálkozva visszaterelgettem őt az istállóba.

– Talán majd máskor, drágám – mondtam neki. Nem kockázathattam, hogy rögtön az ideérkezésükkor megjijessze a macskákat.

Átsétáltam a fagyott gyepen, majd le a lejtőn a ketrecekhez. Az ég olyan koromfekete volt, amilyenek még sohasem láttam, közel s távol sehol nem volt mesterséges fény. A zseblámpa segítségével eljutottam a ketrecek bejáratához.

– Molly! – suttogtam a sötétben. – Igor! Bokréta! Polson! – Lenyomtam a kilincset, de eszembe jutott, hogy a zár fölött van egy numerikus billentyűzet, hogy a jövőbeli látogatók ne tudjanak belépni a ketreckebe, és ne zavarhassák meg a macskákat. Próbáltam visszaemlékezni a kódra, majd a harmadik próbálkozásra halk kattanást hallottam, és a kapu végre kinyílt. Becsuktam magam mögött.

Ismét hívogatni kezdtem a macskákat, de semmi... egyetlen levél sem rezdült a tappancsuk alatt. A négy hatalmas pavilonban a macskák bárhol lehettek, nyilván mindnyájan bujkáltak, talán még duzzogtak is.

– Hé-kás, én vagyok az, Tiggy! – suttogtam a síri csendben, és a lehetem látszott a levegőben. – Itt vagyok, nincs mitől félni. Biztonságban vagytok, ígérem – ismételtettem, majd ismét vártam, hogy reagálnak-e a hangomra.

Nem tették, és miután végigjártam az összes pavilont, és olyan hosszan hallgatóztam, amilyen hosszan csak tudtam, végül szétosztottam az eledelt, kiléptem a ketrecből, és elindultam vissza az emelkedőn.

– Hol voltál ilyen korán reggel? – kérdezte Cal, amikor kilépett a konyhából, kezében két csésze gőzölgő teával.

– Elmentem megnézni a macskákat, de nem bújtak elő. Valószínűleg meg vannak rémulve, de legalább hallották a hangomat.

– Amint tudod, én nem igazán vagyok oda a macskákért. Önző, karmoló, antiszociális léhűtők, akik mindig ahhoz hűségesek, aki épp eteti őket. De egy olyan kutyát, mint Bogáncs, bármiikor elfogadok – magyarázta Cal.

– Találkoztam vele ma reggel az istállóban, és adtam neki egy csontot a hűtőkamrából – ismertem el, miközben az erős teát szűrőszőlgettem. – Mindig ott alszik?

– Igen. Mint mondtam, munkakutya, nem elkényeztetett városi ölel.

– Nem alhatna néha a házban? Szörnyen hideg van odakint.

– Jaj, Tig, te túlságosan lágyszívű vagy! Bogáncs hozzászokott már – rivallt rám Cal gyengéden, miközben visszament a konyhába. – Kérsz pirítóst meg lekvárt?

– Az jó lenne, kösz! – kiáltottam vissza, majd a hálószobámba mentem, letérdeltem Alice ketrece mellé, és kinyitottam az ajtaját.

Az apró, csillogó szempár a kis fakuckóból nézett rám, ami Alice kedvenc búvóhelye volt. A süni egyik lába eltörött, amikor lezuhant a nyúlüregbe, és sosem épült fel teljesen. Úgy sántikált körbe-körbe a ketrechen, mint egy rab, pedig még csak néhány hónapos volt.

– Jó reggelt, Alice! – suttogtam. – Hogy aludtál? Mit szólnál egy kis uborkához?

A konyhába mentem, kivettem a hűtőből egy uborkát, de láttam, hogy jól meg kell tisztítanom a hűtő hátuljáról és a polcról származó penésztől. Az is feltűnt, hogy a mosogató is tele van koszos edényekkel. Kivettem a pirítóst a pirítóból, majd a kopott konyhapulton – amelyen úgy egy hét alatt összegyűlt morzsa hevert mindenfelé – megkentem margarinnal.

Tipikus férfi, gondoltam. Bár nem voltam tisztaságmániás, ez meghaladta a toleranciaszintemet, és alig vártam, hogy neki-kezdjek a takarításnak. Miután megettettem Alice-t, leültem Cal-lal a nappali sarkában álló kisasztalhoz, és falatozni kezdtem.

– Na, és mit szoktál adni reggelente a macskáknak? – kérdezte.

– Ma a galambokat meg néhány nyulat dobtam be nekik, amiket magammal hoztam.

– Van egy rakás őszívem számodra a hűtőben. Majd megmutatom... a pajtában vannak, a vendégház hátsó udvarán.

– Azt imádni fogják. Köszí, Cal.

– Nem értem ezt, Tig. Azt mondod, vegán vagy. Akkor hogy bírod, hogy minden reggel tetemekkel kell babrálnod?

– Mert ilyen a természet, Cal. Az emberek elég fejlettek ahhoz, hogy tudatos döntést hozzanak arról, mit esznek, és rengeteg alternatív élelemforrásunk van, amivel életben tarthatjuk magunkat, ellentétben az állatokkal. Alice azért eszik húst, mert ez jellemző az ő fajára, és ugyanez a helyzet a macskákkal. Egyszerűen ez a dolgok rendje, bár bevallom, nem vagyok oda azért, hogy őszívvel babráljak. A szív mindnyájunk esszenciája, nem igaz?

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Én ember vagyok, és szeretem a vörös hús ízét, legyen az maradék vagy a legfelsége-sebb steak. – Cal fenyegetően emelte magasba az ujját. – És figyelmeztetek, Tig, én soha nem fogok ennél tovább fejlődni, mivel ízig-vérig húsevő vagyok.

– Megígérem, hogy nem próbállak megtéríteni, de azért báránybordát meg ilyesmit nem fogok neked főzni.

– Ráadásul azt hittem, hogy ti, franciák imádjátok a vörös húst.

– Svájci vagyok, nem francia, szóval lehet, hogy ez az oka – vágtam rá mosolyogva.

– Margaretől azt hallottam, hogy igazi szaki vagy a diplomáddal, meg ilyesmi, Tig. Ez igaz? Biztosan kaphatnál valamilyen jól fizető, menő állást egy laboratóriumban, ahelyett hogy néhány rühes macskát gondozol. Miért épp Kinnaird?

– Dolgoztam egy állatkert laboratóriumában néhány hónapig, adatelemzéssel foglalkoztam. Jól fizettek, de szörnyen éreztem ott magam. Végtére is az életminőség az, ami számít, nem?

– Igen, kénytelen vagyok ezt hinni, figyelembe véve, mennyi

pénzt kapok a kimerítő munkáért, amit végzek! – mondta Cal nevetve. – Mindenesetre jó, hogy itt vagy. Élvezni fogom a társaságodat.

– Arra gondoltam, hogy végeznék ma a házban egy tavaszi nagytakarítást, ha nem bánod.

– Az bizony jól jönne! Kösz, Tig. Később találkozunk.

Azzal Cal felkapta a kabátját, és elindult az ajtó felé.

A délelőtt hátralévő részét lent töltöttem a macskákkal, vagyis nélkülük, mivel hiába kerestem őket a növényzetben jól elrejtett odúikban.

– Katasztrófa lenne, ha az első héten elpusztulnának az állatok, amiket rám bízta – mondtam Calnak, aki ebédidőben beugrott a házba a szokásos hatalmas szendvicséért. – Hozzá sem értek az élelemhez.

– Hát, az tényleg az lenne – dörmögte –, de nekem úgy tűnt, elég zsír van rajtuk, hogy legalább néhány napig életben maradjanak. Majd ideszoknak, Tig.

– Őszintén remélem. Egyébként vennem kellene valami enni-valót meg tisztítószereket – mondtam. – Hol van erre lehetőség a közelben?

– Elkísérlek a helyi boltba. Megtanítalak, hogy kell Berylt vezetni... Egy kicsit hozzá kell szokni az autóhoz.

A következő egy órában Berylt vezettem, és megtanultam minden szeszélyét, amíg megjártuk az utat a boltig meg vissza. Az üzletben csalódnom kellett, mivel ezerféle skót vajaskekszet árultak az odatévedő turistáknak, de azonkívül mást nemigen. Legalább burgonyát, káposztát és répát vettem, meg némi sós mogyorót és rengeteg babkonzervet a szükséges fehérjebevitel végett.

Amikor visszaértünk a kis házba, Cal magamra hagyott, ám miután hiába kerestem söprűt meg felmosórongyot, arra jutottam, hogy kénytelen leszek felmenni a vendégházba Berylhez, és tőle kölcsönözni takarítóeszközöket. Átsétáltam az udvaron a hátsó bejárat felé. Bekopogtam, és miután válasz nem érkezett, kitértam az ajtót, és beléptem.

– Beryl! Tiggy vagyok a kis házból! Itt van? – szólongattam a folyosón, a konyha felé menet.

– Fent vagyok, drágám, a napilapokat rendezgetem – szólt egy hang odafentről. – Egy pillanat, és jövök. Feltenne addig forni egy kis tevizet a konyhában?

Követtem Beryl utasításait, és épp a teáskannát kerestem, amikor a házvezetőnő megérkezett egy sápadt, fiatal nővel, aki kötényt és gumikesztyűt viselt.

– Ó Alison, aki makulátlan tisztaságot tart majd a vendégházban, amikor itt lesznek a karácsonyi vendégek. Igaz, Alison? – Beryl lassan beszélt, és erőteljesen artikulált, mintha a lánynak rossz lenne a hallása.

– Igen, Mrs. McGurk, úgy lesz.

– Helyes, Alison, akkor holnap reggel pontban nyolckor találkozunk. Sok a tennivaló, mielőtt a *laird* megérkezik.

– Igen, Mrs. McGurk – ismételte a lány, aki szemmel láthatóan rettegett az új főnökasszonyától. Búcsúzásként gyorsan fejét hajtott, majd kisietett a konyhából.

– Ó, istenem! – sóhajtott Beryl, miközben elővett egy teáskancsót a konyhaszekrényből. – Nem sok ésszel áldotta meg az isten a mi Alisonünket, de hát errefelé nem igazán lehet válogatni a munkaerőben. Ő legalább gyalog is ide tud jönni a szülei tanyájáról, ami télen valóságos főnyereménynek számít.

– Ön itt lakik a közelben? – kérdeztem Berylt, aki teafüvet kanalizott a kancsóba.

– Egy faházban a völgy túloldalán. Gondolom, nem kér tejet a teájába.

– Nem.

– És egy kis szelet karamellás vajaskekszet megengedhet magának? – Beryl egy tál ínycsiklandozó, karamellel és csokoládéval vastagon borított kekszre mutatott. – Végtére is a tejüzem itt van a szomszédban, és én személyesen tanúsíthatom, hogy rendkívül jól bánnak a tehennel.

– Köszönöm, szívesen elfogadok egyet – feleltem, mivel úgy döntöttem, nem most fogom elmagyarázni az asszonynak, hogy az újszülött borjúkat elszakítják az anyjuktól, amelyet folyamatosan vemhesen tartanak, hogy természetellenesen sok tejet adjanak az embereknek, és én ezt mélységesen ellenzem. – Elsősorban húst és halat nem eszem. A tejtermékekkel időnként kivételt teszek, és imádom a tejsokit – ismertem el.

– Ki nem? – Beryl egy széles mosoly kíséretében átnyújtott nekem egy tányért, rajta egy keksszel, és úgy éreztem, egy apró lépéssel közelebb kerültünk egymáshoz, még akkor is, ha ehhez fel kellett adnom az elveimet. – Nos, hogy érzi magát a kis házban?

– Hát – kezdtem, és megkóstoltam a mesés vajaskekszet –, azért jöttem, hogy kölcsönkérjek egy felmosót, egy sóprút meg esetleg egy porszívót is, hogy alaposan kitakaríthassak.

– Hát persze. Úgy tűnik, a férfiak élvezik, hogy disznóként élhetnek a saját mocskukban, nem igaz?

– Egyesek igen, bár az apám az egyik legfinnyásabb ember volt, akit valaha ismertem. Mindig mindent a helyén tartott, reggelente maga vetette be az ágát, pedig volt házvezetőnője... illetve házvezetőnőnk, aki megtette volna helyette.

Beryl úgy nézett rám, mint aki épp átértékeli a rólam kialakított képét.

– Maga tehát dzsentrícsaládból jött?

Nem ismertem ezt a szót.

– Az mit jelent? – kérdeztem.

– Bocsásson meg, Tiggy, olyan jól beszél angolul, hogy elfelejtettem, hogy maga bizonyára francia, legalábbis a kiejtéséből ítélve.

– Svájci vagyok, de valóban a francia az anyanyelvem.

– Azt szerettem volna megtudni, hogy nemesi családból származik-e – magyarázta Beryl. – Mivel említette, hogy volt házvezetőnőjük.

– Nem, legalábbis nem hiszem. Tudja, engem és a testvéreimet csecsemőkorunkban fogadott örökbe az apánk.

– Valóban? Lenyűgöző! Elárulta az apja, hogy ön eredetileg hová valósi?

– Sajnos több mint öt hónapja meghalt, de mindnyájunknak hagyott egy búcsúlevelet. Az enyémben pontosan leírja, hol talált rám.

– És elmegy oda?

– Még nem tudom. Örülök, hogy az vagyok, aki vagyok... Úgy értem, aki eddig voltam, és csodálatos emlékeim vannak a testvéreimről meg az örökbe fogadó apámról.

– És nem akarja összezavarni ezeket az emlékeket, igaz? – kérdezte Beryl.

– Azt hiszem, nem.

– Ki tudja? Talán egy nap majd vágni fog rá, de addig is részvétem az önt ért veszteségért. Ami pedig a felmosót és a söprűt illeti, ott vannak a folyosón balra, a szekrényben. Elvihet bármit, csak hozza vissza, miután végzett.

– Köszönöm, Beryl – mondtam a vigasztaló szavaitól meghatódva.

– Ha bármi egyébre szüksége van ahhoz, hogy élhetőbbé tegye azt a házat, csak szóljon. Most rádióüzenetet kell küldennem Bennek, az ezermesterünknek, hogy töltsse fel Jeges tűzifa-készletét.

– Ő az idős cigány ember, aki a birtokon lakik?

– Igen.

– Margaret azt mondta, ismerkedjek meg vele.

– Hát, drágám, ő mindig itt van. Meggörnyedt már az üzleti gyulladástól, és fogalmam sincs, hogy éli túl a telet odakint a szurdokban. Legalább van egy kis fakunyhója, amit a *laird* építtetett neki a nyáron. Hőszigetelt, úgyhogy most melegben lehet.

– Ez igazán kedves volt Ch... a *laird*től.

– Mondtam már neki, hogy Jeges saját biztonsága érdekében a szociális intézményeknek be kellene őt költöztetniük a faluba. Csak az a gond, hogy amikor kijöttek hozzá, hogy felmérjék az állapotát, mindig elbújt, és sosem találtak rá. Ha legközelebb jönnek, nem fogom előre figyelmeztetni – duzzogott Beryl. – Ez azt is jelenti, hogy valakinek mindennap rá kell néznie, ételt vinni neki, és feltölteni a tűzifásládáját. Mintha nem lenne elég dolgunk egyébként is. Na, mindegy – Beryl a rádió után nyúlt –, nekem most muszáj haladnom a dolgaimmal.

Miután magamhoz vettem a felmosót, a söprűt és a porszívót, átcipeltem őket az udvaron, amiben nem volt segítségemre, hogy Bogács izgatottan ide-oda cikázott előttem.

– Figyelj csak, Tig! – szólt egy hang az udvaron lévő pajta felől. – Itt vagyok bent, szarvaskoponyákat főzök. Nem teszel fel mostanában egy kis teavizet?

– De igen, viszont ki kell jönnöd onnan, mert az biztos, hogy én nem megyek be, amíg ezzel foglalatoskodsz! – kiáltottam vissza.

– Kösz, Tig, két cukorral kérem!

– Igenis, uram – feleltem. – Ha nem bánod, előbb leteszem a felmosót – mondtam, finoman pukedliztem, majd beléptem a kis házba.